

saavidt det lader sig udføre, og forsaavidt han bliver paa sin Plads, indtil Sagen har naaet sin Ende, at bestemme Linien efter yderligere Samraad med Udvalget og altsaa lade Lovforslaget blive uforandret. Jeg vil ikke paa nogen Maade udøve Indflydelse paa at forandre den Linie, som nu engang er fastslaaet. Men jeg vil lige saa lidt lægge det ærede Udvalg nogen Hindring i Veien for, hvad det ønsker, og da jeg ikke kan erkjende, at man, hvis man binder dem til visse Punkter, som Ministeren nu engang har foreslagt, ikke paatager sig et Ansvar, vil jeg ikke være med til at tage Ansvaret for at opfordre til at lægge dette Udvalg nogen Hindring i Veien for i fuld Udstrækning at faae den Linie, som det til enhver Tid maatte anse for at være den rette. Jeg gjentager, det ærede Medlem kan ved at faae sit Vdringsforslag vedtaget komme til at lægge et Baand paa Udvalget, som det maaske senere vil fortryde, er blevet lagt paa det. Jeg stemmer derfor imod det ærede Medlems Vdringsforslag.

Judenrigsministeren (Steel): Det er en Følge af mine Udtalelser ved denne Sags 1ste Behandling, at jeg nærer den Ansuelse, at de, der tilveiebringe Midlerne til Anlæg af en Jernbane, i en ganske væsentlig Grad maa være raadige over den Retning, de give en saadan Bane. Jeg udtalte mig i den Henseende endog meget bestemt og temmelig skarpt, saaledes at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fandt Anledning til at notere, at hans Standpunkt i den Sag dog var noget anderledes end mit, idet han naturligvis forbeholdt sig sin Magtsfuldkommenhed overfor de private Selskaber. Da jeg saaledes formener, at det er dem, der tilveiebringe Midlerne, som væsentlig og næsten udelukkende maa raade over, hvilken Retning en saadan ved private Midler tilveiebragt Jernbane skal have, har jeg ikke noget Dieblit tænkt mig Muligheden af, at jeg skulde fravige den Linie, som engang er afstuet. Nu er det Punkt, som er nævnt i dette Vdringsforslag, netop det, som med den største Skarphed betegner Liniens Retning; det er det Punkt, hvor Banen kommer til at afsjige mest fra den rette Linie, det Punkt, som gjør den væsentlige Afstillelse mellem dem, der ønske den vestlige, og dem, der ønske den østlige Linie. Jeg tror, at det paagjældende Selskab derovre, der har søgt Koncessionen, tillægger dette Punkt den allerstørste Betydning, thi dersom det fraviges, svigter, efter hvad der er mig bekjendt, en ganske betydelig Del af den Sum, som er tegnet ad privat Vel for Jernbaneanlæggets Fremme. Jeg kan derfor ikke tro Andet end, at de ville føle sig særlig beroligede og ikke generede, dersom dette Punkt bliver fastslaaet. Jeg skal for

min Del slet ikke have Noget imod, at det sker; jeg antager ikke, det vil forstyrre venstabelige Forhandlinger om en anden Ordning af denne Jernbanelinie. Havde en saadan kunnet komme tilveie, mener jeg, det vilde være slet tidligere. Det er jo muligt, at Forsøg i en saadan Retning kunde stille Sagen mindre klar til en Tid. Men jeg tror ikke paa nogen Maade, efter hvad jeg kjender til Sagen, at Forkastelsen af Vdringsforslaget vil have tilfølgende, at det Selskab, der nu søger om Koncession, vil være istand til at fravige denne Linie, der nu engang er bestemt, naar de ville tænke paa at gennemføre Sagen. Jeg har derfor fra mit Standpunkt ikke Noget at erindre imod, at Vdringsforslaget bliver vedtaget, og jeg haaber, at det ærede Medlem, der har stillet det, i dette Tilfælde ikke vil tage mig min velvillige Stilling ilde op.

Formanden (Krabbe): Jeg skal meddele, at der er indtegnet 5 Talere, og henstille til ærede Medlemmer, om Forhandlingen ikke kunde fattes fort.

Clausen: Jeg kan ikke negte, at ogsaa jeg er noget betænkelig ved det foreliggende Vdringsforslag. Hvis jeg havde været tilstede ved 1ste Behandling af denne Sag, vilde jeg have fremsat mine Betæneligheder mod selve Lovforslaget; men disse Betæneligheder vilde forges, saafremt Vdringsforslaget blev vedtaget. Jeg skal ikke komme langt ind paa mine Betæneligheder, men dog sige, at hvad jeg navnlig frygter for, er, at de vedkommende Kommuner paatage sig for store Forpligtelser, og at Banen mulig ikke vil kunne forrente sig; men kan den ikke det, vil den Kapital, der er tilfagt som uopfigeligt Laan, forfalde til Udbetaling, og i Tilfælde af, at det skulde ske, kunde vi komme til at staa overfor samme Forhold her som ved Randers-Grenaa Banen. I det Dieblit, vi nu vedtage dette Vdringsforslag, hvorved vi binde Udvalget derovre til en ganske bestemt Linie, paatage vi os netop et Medansvar, som vi ikke saa godt kunne frigjøre os for, dersom samme uheldige Stilling skulde indtræde for et Odense-Vogense Jernbaneselskab som for Randers-Grenaa Selskabet, og jeg vil derfor meget anbefale, at man ikke gaar til at vedtage dette Vdringsforslag, som udtrykkelig siger, at man skal Dit om Rislevgaard. Man skal jo have et meget stærkt udviklet Lokalfjendskab til Ægne for at kunne sige saa bestemt, at Banen netop skal gaa den Vel. Det er jo givet, at de Kommuner, der have tegnet Penge derovre, og det Udvalg, der er nedsat, ere stemte for denne Linie, og at det er paa den Linie, der er tegnet Midler til Anlægget; men er det saaledes, tror jeg,